

det, man i Almindelighed kalder Toldbeskyttelse, det er for mig kun et lille Hjørne af Begrebet Beskyttelse. Men jeg tænker mig de beskyttede inddelte i 4 Klasser. Først en, som omfatter alle Embeds- og Bestillingsmænd, dem sørger Staten helt igennem for, de faa leveret alt, hvad de have Brug for, Staten sørger til Dels for deres Uddannelse, giver dem en god Løn, saa længe de kunne bestille noget, og kunne de ikke mere bestille noget, sørger den for dem paa en Maade som for ingen andre Samfundsborgere. Det er Klasse 1 af beskyttede Mennesker her i Landet. Dernæst komme de Folk, som ere beskyttede fra Naturens Haand, det er saadanne Folk, som kun lave deres Arbejde paa Pladsen, med andre Ord: dem, man i Almindelighed kalder de ubeskyttede Fagfolk, eller dem, hvis Fag Lovgivningsmagten ikke har fundet Anledning til at støtte, idet der overhovedet ikke er nogen udenlandsk Konkurrence. Det er Folk som Tømrere, Murere, Bagere, Slagtere, Skorstensfejere og en Masse andre. De have i Virkeligheden den Beskyttelse, som de selv bestemme ved at organisere sig og sige: Saa meget forlange vi, at det øvrige Samfund skal betale for vort Arbejde. Ingen andre have noget at sige dertil. Samfundet giver dem en stor Beskyttelse ved at give dem Lov til selv at bestemme, hvor megen Skat de ville lægge paa det øvrige Samfund. Saa kommer den tredie Klasse, bestaaende af dem, man i Almindelighed kalder de beskyttede. De ere dog kun delvis beskyttede. De have en Støtte for deres Beskyttelse ved Beskyttelsestolden. Det er en Misforstaaelse, naar man regner Beskyttelsestold for Toldbeskyttelse. Det er nemlig to Ting. De faa derved en Magt til indenfor visse Grænser at forhøje Prisen paa deres Arbejde eller med andre Ord lægge en Byrde paa det øvrige Samfund.

Det er altsaa de tre Slags Mennesker, som ere særlig privilegerede, og hvoraf de saakaldte toldbeskyttede ere mindst beskyttede. Endelig kommer den fjerde Slags Folk. Det er dem, som maa konkurrere med Udlandet, og som ikke alene maa betale Fragt, inden de konkurrere, men ogsaa maa have alle Byrder med at forhandle Varerne i Udlandet. Det er Landbruget, Fiskeriet og andre Næringsgrene, der have drevet det saa vidt, at de kunne udføre Varer til Udlandet. Denne fjerde Klasse, Landbruget, har Samfundet søgt at beskytte paa en anden Maade end de andre Klasser. Ja, man har ganske vist ogsaa i ringe Grad beskyttet det nogen-

lunde paa samme Maade som de andre Erhverv, nemlig ved direkte at give dem noget, ikke saaledes, at de have faaet Lov til at lægge en Byrde paa andre, ved Varefordyring, men saadan, at man har ligefrem givet dem af Samfundets fælles Kasse, en Slags Eksportpræmie. Det, vi give under Navn af Subventioner, f. Eks. Dampskibssubventioner, er faktisk Eksportpræmier for Landbruget, hvorved man direkte har givet det noget fra Samfundets fælles Kasse. Ellers er man gaaet en anden Vej, nemlig den at ophjælpe Erhvervene ved forskellig Støtte. Der er et ret karakteristisk Skel mellem de Folk, der konkurrere paa Udlandet, og alle andre, idet man har brugt to forskellige Metoder. Man har sagt til alle de andre — Embedsmænd regner jeg fra, de ere nu en Gang privilegerede —: Vi hjælpe eder til at faa noget mere for hver Arbejdsenhed, I præstere, for hver enkelt Vare, I lave, med andre Ord: Vi sørge for at gøre det til en god Forretning for eder at lave de Ting, I frembringe, saa maa I selv sørge for at være dygtige nok til at lave dem. Delvis er man ogsaa i de senere Aar kommen ind paa at støtte dem paa anden Maade. Til Landbruget har man derimod altid sagt: Det gælder om, at I kunne levere eders Arbejde eller, hvad der er det samme, Produktet af eders Arbejde saabiligt som muligt, det er nu en Gang en Fordel for det øvrige Samfund. Derfor ville vi ikke paa nogen Maade give noget, som kan bidrage til at forhøje Prisen paa Varerne, men vi ville gøre eder dygtigere og flittigere, i det hele meget bedre, eller — for at bruge en Lignelse fra Landbrugets egen Verden — Samfundet siger som saa: Vi ville give eder noget mælkebevarende Foder, for at I kunne malke bedre for det øvrige Samfund. Det er egentlig det, man har gjort.

Nu er det muligt, at man ikke har været helt heldig med Formen, naar man har givet Landbruget de smaa Understøttelser — de ere i Virkeligheden meget smaa i Forhold til, hvad de andre have kunnet lægge paa Samfundet —, og jeg tror, som det er fremhævet af det ærede Medlem fra Faaborg (Christiansen) og et andet æret Medlem, at der ved adskillige Lejligheder er sket Misbrug med disse Bevillinger. Derfor vil jeg gerne være med til dels maaske at faa dem reducerede, dels maaske at faa dem omdannede og faa skabt andre Former for den Støtte, man vil yde Landbruget. Men det, jeg ikke vil være med til, og det, jeg tror, det